

'Canlı' ve 'ölü' olmak nedir?

Tanrı'nın önünde ölme koşulu, yargılama ve kınama sonucunda ilahi uyarıda (kesinlikle öleceksiniz) verilen cezadan kaynaklanır. Tanrı hayat olduğu ve O'nun dışında var olan herkes öldüğü için mahkumiyet düşmanlık ve ayrılık getirdi. Tanrı'da karanlık yoktur, çünkü karanlık olan herkes O'ndan ayrıdır. Işık ile karanlık arasında bir paylaşım olmadığı için, Tanrı (yaşam) ile mahkum edilmiş (ölü) insanlar arasında hiçbir paylaşım olmadığı açıktır.

'Canlı' ve 'ölü' olmak nedir?

Elçi Pavlus, ölenlerin haklı olduğunu beyan ettiği gibi, söz konusu dört öncülün yanıtı yalnızca şu cümleyle olabilir: "Çünkü ölü olan günahtan haklı çıkar".

Yukarıdaki gizemi netleştirmeden önce, "ölü olmanın" ve "hayatta olmanın" ne olduğunu kontrol etmeliyiz.

Kutsal Kitap 'ölüm' ve 'yaşam' arasında bir ilişki kurar. İlişki, aynı anda hem günah için hem de Tanrı için hayatta olmanın imkansız olduğunu gösterir. İnsanın her iki koşulu (konumu) Tanrı'nın önünde aynı anda üstlenmesinin bir yolu yoktur. Yani, insan günah için hayatta olduğunda, Tanrı için ölmüştür ya da Tanrı karşısında yaşadığında günah için ölmüştür.

Belki okuyucu şu soruyu soracaktır: Neden aynı anda hem günah için hem de Tanrı için yaşıyor olmak mümkün değil?

Aşağıdaki nedenlerden dolayı mümkün değildir:

"Çünkü ölen veya daha doğrusu ölümden dirilen Mesih ..."

(Romalılar 8:34)

Pavlus, zafer şarkısında Mesih'in ölümüne atıfta bulundu. Ancak ölen Mesih de dirildi. Mesih'e ölümden uyduğuna inananlar (onunla birlikte ölür) gibi, onunla birlikte ölümden (veya daha erken) dirilirlirler.

Anında! Yani Mesih'e inanan kişi günahattan ölür ve Tanrı için yaşamaya başlar. Tıpkı tanrısal kararlılığa itaatsizlik ettiğinde olduğu gibi, immediatlydem de derhal Tanrı için öldü; Mesih'e iman edenler de hemen Mesih'le birlikte dirilir ve Tanrı için yaşamaya başlar.

Tanrı'nın her şeyin ve her şeyin Rabbi olduğunu unutmamalıyız. Tanrı Yaşayanların ve Ölümlerin Efendisidir, çünkü onun için herkes yaşar "Şimdi, Tanrı ölümlerin değil, yaşayanların Tanrısıdır; çünkü hepsi onun için yaşıyor "(Luka 20:38; 2 Tim 4: 1; Romalılar 14: 9).

Bu ayetler diri ve ölüden bahsediyor yani hem beden ölümüne hem de canın ölümsüzlüğüne değiniyor. Örn: Dilenci Lazarus bu dünyada yaşadı ve öldüğünde sadece bu karasal çadırdaki yaşamı bıraktı ve sonsuza dek yaşamaya başladı (Luka 16:20 -25). O da ölen zengin adam, bu dünyada varken Tanrı için ölmüştü ve öldüğünde (yeryüzündeki çadırdan ayrıldı) sonsuza kadar ölümler halinde (ayrılmış) geçirdi.

Bunlar, ölüm kelimesine ve Mukaddes Kitabın 'ölüm' ve 'yaşam' terimlerini içerdiği olası kullanımlara yapılan atıflardır.

Ancak İncil, "Hâlâ suçlarımızda ölürken, Mesih ile birlikte bizi hızlandırdı ..." (Efesliler 2: 5) dediğinde, "ölüm" ve "yaşam" terimlerinin başka bir kullanımının daha olduğunu gösterir.

İnsan dünyada Tanrısız (Mesih olmadan) (Efesliler 2:12) olduğu zaman, Tanrı için ölmüştür. İnsanın 'ölümü' koşulu, orada, Adem'deki Cennet bahçesinde tesis edilen kınamanın sonucudur.

Allah, çifte iyilik ve kötülük ilim ağacından yedikleri gün mutlaka öleceklerini söylediğinde, bir karar veya uyarı (yemeyeceksiniz), bir zaman (günde), kesin cezanın (kesinlikle), ve cezanın türü (ölecek): ölüm.

Eden'deki yargı, insanlığın kınanmasıyla sonuçlandı! Başka bir deyişle, "Yargı aslında tek bir suçtan geldi, kınamak için ..." (Romalılar 5:16). Adem ve Havva Tanrı için diri olarak yaratıldılar ve mahkum edildikten sonra Tanrı'nın önünde öldüler.

Tanrı'nın önünde ölme koşulu, yargılama ve kınama sonucunda ilahi uyarıda (kesinlikle öleceksiniz) verilen cezadan kaynaklanır. Tanrı hayat olduğu ve O'nun dışında var olan herkes öldüğü için mahkumiyet düşmanlık ve ayrılık getirdi. Tanrı'da karanlık yoktur, çünkü karanlık olan herkes O'ndan ayrıdır.

Işık ve karanlık arasında bir paylaşım olmadığı için, Tanrı (yaşam) ile mahkum edilmiş (ölü) insanlar arasında hiçbir paylaşım olmadığı açıktır.

Tanrı'nın önünde 'ölü' olduğu için, insanın bu durumda yaptığı tüm işler günahla lekelenmiştir. İnsanlardan önce iyi ya da kötü işler yaparsanız, onlar suçlu adamın durumunu Tanrı'nın önünde değiştirmez, çünkü 'iyi işler' ancak Mesih'e iman edenler için onları önceden hazırlamış olan Tanrı'da elde edilebilir.

Adem günah işlerken ölüme mahkum edildi ve tüm insanlar onunla birlikte mahkum edildi. Herkes ölürken ve herkesin günah işlediği kesindir "... bu nedenle ölüm tüm insanlara geçti, çünkü herkes günah işledi" (Rom. 5:12).

Yaşam ancak İsa'da mümkündür, çünkü insan Mesih aracılığıyla sonsuz yaşam olan Tanrı'nın özgür armağanına ulaşır. Mesih, insanın Tanrı'ya tek erişimidir. Mesih'i kabul ederse, insan ışığın oğlu olur ve Tanrı'nın ışığında yaşar (cemaat).

Öyleyse: ölüm, tüm insanların günahkar olduğu Cennet bahçesinde meydana gelen kınamanın sonucudur. Hayat, insanın Tanrı ile barışmasının sonucudur. İnsan yeniden gerçek adalet ve kutsallıkla yaratılır ve Tanrı için yaşamaya başlar (Efes 4:24).

Bu kavrama daha sonra ihtiyacımız olacak: Yaşlı adam ölür, gömülür ve sonra Tanrı'ya göre gerçek adalet ve kutsallıkta yaratılmış yeni bir adam belirir (Efes 4:24).

Az önce gördüklerimize dayanarak, elçi Pavlus "... Mesih'le birlikte çarmıha gerildim ..." dediğinde, onun fiziksel ölümünden değil, Mesih'le birlikte ölümden bahsettiği açıktır.

Yaşadığını söylediğinde (... ve ben yaşıyorum ...), Tanrı'nın önünde yeni bir durumu ifade ediyor. Fiziksel yaşamına hiç gönderme yapmadı.

Ayetin ikinci bölümünde, "... ve şu an bedende yaşadığım hayat..." derken bu 'hayat' fiziksel yaşamı ifade etmektedir.

"Ben zaten İsa ile çarmıha gerildim; ve artık yaşıyorum, ama Mesih içimde yaşıyor; ve şimdi bedende yaşadığım hayat, beni seven ve benim için kendini veren Tanrı Oğlu'nun imanında yaşıyorum "(Galatyalılar 2:20)

Elçi Pavlus, Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğini iddia ettiğinde, günah için öldüğünü ve şimdi hayatının Tanrı'da Mesih ile gizlendiğini (Mesih bende yaşıyor) açıkça belirtir. Pavlus yasaya 'boyun eğme' yaşamını (Ferisilik) bıraktı ve İsa'ya iman ederek günlük hayatını (bedeni) yaşamaya devam etti.

İnsanın, ancak çarmıha gerilip Mesih'le birlikte gömüldükten sonra "Mesih'te yaşıyor" durumunda olması mümkündür.

"Yaşam Ruhu yasası için, Mesih İsa'da beni günah ve ölüm yasasından kurtardı" (Rom. 8: 2)

İnsanın Mesih'te (yaşam) yaşadığı yeni yaşam, kişi günah

(ölüm) içindeyken paylaşamaz, çünkü günah, Mesih olmadan insanın kınanmasının sebebidir. Tanrı'nın insana Mesih'e iman yoluyla verdiği hayat, onu önceki durumdan kurtarır: günah (yargılama ve kınama nedeni) ve ölüm (ceza).

Öyle ki, Mesih'e iman ederek, insan, günahkarlar için teslim edilen Mesih'in bedeni aracılığıyla ölümüne ortak olur. Yaşlı adam, Mesih'le birlikte çarmıha gerildiğinde öldürülür (veya adam, bedeninin bedeninin soyulması olan Mesih'in sünnetiyle sünnet edilir) (Sütun 2:11) ve Ruh aracılığıyla yaşamaya (yeni yaratık) başlar. Ebedi, adalet yüzünden.

Dolayısıyla, elçi, Hristiyan'ın günah için Mesih ile birlikte öldüğünü gösterdiğinde, bu, Hristiyanların Ebedi Ruh aracılığıyla hayatta olduklarını söylemekle aynıdır.

“Ve eğer Mesih senin içindeyse, beden günah yüzünden ölmüştür, ama ruh doğruluk yüzünden yaşar” (Rom. 8:10);

“Çünkü sen öldün ve hayatın Tanrı'da Mesih ile gizli”
(Sütun 3: 3)